

Zavřít
Zviročák

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό κοριτσάκι, όλοι το φώναζαν κοκκινοσκουφίτσα γιατί φορούσε ένα πλεκτό κόκκινο σκουφάκι...»

Η μικρή Μυρτώ γέμισε τα πνευμόνια της με αέρα και στη συνέχεια εξέπνευσε κάνοντας θόρυβο. Πάλι παραμύθι, πάλι ύπνος... Δεν της άρεσε να μένει στο κρεβάτι, δεν ήθελε να χάνει τον χρόνο της παρέα με το μαξιλάρι. Ήθελε τα παιχνίδια της, η ενέργεια που μετά βίας χωρούσε μέσα της την έκανε να αισθάνεται ασφυκτικά, ξαπλωμένη κάτω από το χοντρό πάπλωμά της. Της άρεσε πολύ αυτό το πάπλωμα. Τις πρώτες μέρες που της το χάρισαν ο παππούς και η γιαγιά της, έτρεχε τα βράδια στο κρεβάτι της χωρίς πιέσεις και παράπονα... Δεν χρειαζόταν καν να της διαβάσει το συνηθισμένο παραμύθι η μητέρα της, τόση ήταν η χαρά της μικρούλας Μυρτώς... Όμως μοναχά για τις πρώτες μέρες.

Οι κούκλες στο απέναντι ξύλινο ράφι, θα νόμιζε κανείς πως την κοίταζαν, όπως ήταν βαλμένες στην σειρά, με τα πλαστικά τους κεφάλια γερμένα προς το μέρος της. Εκείνη, τις φανταζόταν να την καλούν για παιχνίδι. Μπορούσε να ακούσει ακόμη και της παιχνιδιάρικες φωνούλες τους, χάρη στη μαγεία της φαντασίας της!

- Έλα, Μυρτώ... σήκω! Τα μαλλιά μου θέλουν χτένισμα.
- Μυρτώ, το φόρεμα που μου έβαλες, καθόλου δεν μου αρέσει! Πρέπει να το αλλάξεις!
- Κοίτα, Μυρτώ... το παπούτσι μου είναι βαλμένο στραβά!

Ήταν οι φίλες της, μόνο σε αυτές εμπιστευόταν τα μυστικά της, τις κρυφές σκέψεις της... Μόνο σε αυτές έλεγε ποσό πολύ

αγαπούσε τη μητέρα της, ποσό πολύ μισούσε τον άνθρωπο που νόμιζε για πατέρα της... Και κάπως έτσι, με τις σκέψεις αυτές να μπερδεύονται ανάμεσα στα σχέδια για το αυριανό παιχνίδι, παραδόθηκε στην αγκαλιά ενός ανήσυχου ύπνου.

Πατέρα δεν γνώρισε, δεν ήξερε καν πως ήταν. Τι χρώμα μαλλιά είχε ή τι χρώμα μάτια. Δεν ήξερε αν ήταν αδύνατος ή παχύς, ψηλός ή κοντός, δεν ήξερε καν αν ζούσε και αν θα τον συναντούσε ποτέ... Μοναχά συζητήσεις άκουγε πίσω από κλειστές πόρτες, ή στιγμιαίες αναφορές στο όνομά του, όταν η μητέρα της μιλούσε με τη γιαγιά της.

- Ο Τάκης δεν θα το έκανε ποτέ αυτό!

- Ο Τάκης ποτέ δεν θα χτυπούσε τη μικρή, ούτε κι εμένα!

Ο Τάκης το ένα και ο Τάκης το άλλο... Αυτό το όνομα, το άκουγε μονάχα όταν η μαμά και η γιαγιά έπιναν καφέ στην κουζίνα οι δυο τους και ποτέ ενώ ήταν κάποιος άλλος μπροστά. Όμως κάθε φορά που άκουγαν τον ήχο από τα κλειδιά στην πόρτα, η συζήτηση όχι απλά σταματούσε, άλλα μεταλλασσόταν αυτόματα σε συνταγή μαγειρικής ή σε κάποιο ρούχο που η μια εκ των δυο ήθελε πολύ να αγοράσει.

Η περιέργειά της λύθηκε όταν κάποια μέρα ρώτησε τη μητέρα της ποιος ήταν αυτός ο Τάκης, που το όνομά του τύλιγε ένα μυστήριο και μια απερίγραπτη μυστικότητα. Απάντηση δεν πήρε με την πρώτη φυσικά, άλλα μετά από μεγάλη προσπάθεια. Η επίμονη της Μυρτώς ήταν καθώς φάνηκε πολύ μεγαλύτερη από την υπομονή της μητέρας της. Ίσως κατά βάθος να ήθελε να της αποκαλύψει εξ αρχής την ταυτότητα του μυστηριώδους άντρα, άλλα να μην ήξερε αν είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή. Και ξαφνικά, πάνω που το μικρό κορίτσι είχε αρχίσει να απελπίζεται,

είδε τη μητέρα της να κάθεται απότομα στην καρέκλα και της ζητά να κάνει το ίδιο κι εκείνη. Πήρε μια βαθιά ανάσα, σταύρωσε τα χέρια της κάτω από το στήθος, στένεψε τα μάτια περνώντας μια όψη αποφασιστικότητας και άρχισε να μιλά.

- Είναι ο πατέρας σου...

Αυτό ήταν ότι κατάφερε να ξεστομίσει. Από την έκφραση του προσώπου της, το κορίτσι κατάλαβε πως η μητέρα του είχε ήδη μετανιώσει για την πρόταση που είχε αφήσει να αιωρείται. Τα μάτια της γυναίκας στένεψαν ακόμη περισσότερο και σταγόνες άρχισαν να κυλούν, μουσκεύοντας τα μάγουλά της. Και ενώ η Μυρτώ περίμενε να συνεχίσει και να τη βοηθήσει να καταλάβει, εκείνη σηκώθηκε λύνοντας τα χέρια της και σκουπίζοντας τα δάκρυά της και κλείστηκε για ώρα στο μπάνιο.

Τι την ήθελε την ερώτηση; Πριν ήταν απλά περίεργη, τώρα ήταν πολύ... παρά πολύ μπερδεμένη. Γιατί είχε δυο μπαμπάδες; Και γιατί τον έναν ποτέ δεν τον είχε δει; Μετά, ήρθε κάτι ακόμα για να μπερδέψει το μικρό μυαλουδάκι της και να περιπλέξει ακόμη περισσότερο τα πράγματα μέσα σε αυτό. Η μαμά έλεγε στη γιαγιά ότι ο Τάκης ποτέ δεν θα χτυπούσε την ίδια αλλά ούτε και την μητέρα της. Γιατί; Τι το διαφορετικό είχε ο κρυφός αυτός μπαμπάς; Δεν φωνάζουν όλοι οι μπαμπάδες του κόσμου; Δεν νευριάζουν και δεν χτυπούν όλοι; Δεν μυρίζουν όλοι την ίδια μυρωδιά από το αλκοόλ σε απόσταση μέτρων; Αυτό το πρότυπο είχε φωτογραφίσει στο μυαλουδάκι της, αυτό μονάχα γνώριζε και αυτό θεωρούσε φυσιολογικό. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως ήταν μια οικογένεια χωρίς καβγάδες, χωρίς φωνές, χωρίς μώλωπες...

«- Γιαγιά, γιατί έχεις τόσο μεγάλα δόντια;

- Για να σε φάω καλύτερα!

Απάντησε ο λύκος και πήδηξε από το κρεβάτι τινάζοντας τα σκεπάσματα...»

Έβλεπε συχνά αυτή τη σκηνή στα όνειρά της, όμως στην θέση της Κοκκινοσκουφίτσας στεκόταν εκείνη και στο πρόσωπο του λύκου αναγνώριζε τον πατριό της, που ήταν έτοιμος να την κατασπαράξει...

Τη συνέχεια του παραμυθιού τη γνώριζε, τη συνέχεια του ονείρου όμως όχι... Πάντα ζυπνούσε, άνοιγε απότομα τα μάτια και γυρνούσε προς το ράφι όπου ξεκουράζονταν οι κούκλες της, οι φίλες, οι αδελφές της. Πολλά βράδια, όταν σιγουρευόταν πως όλοι κοιμόνταν, σηκωνόταν αθόρυβα και έπαιζε μαζί τους, κουνώντας απλά τα χείλη της, χωρίς να βγάζει ήχους μην τυχόν και ξυπνήσει ο πατέρας της, ή μάλλον ο πατριός της, η μάλλον ο άντρας της μητέρας της, ή ότι άλλο ήταν τέλος πάντων αυτός ο άνθρωπος που συνήθιζε να την τρομοκρατεί...

Εκείνη, ήταν αρχικά μια άσχημη νύχτα. Οι κούκλες αχτένιστες και απεριποίητες, την κοίταζαν παραπονεμένα από το ξύλινο ράφι. Η βόλτα με την μητέρα της που είχε προηγηθεί, δεν της επέτρεψε να έχει τον χρόνο που χρειαζόταν για να τις φροντίσει. Λίγες στιγμές αφότου είχε αποκοιμηθεί δυσαρεστημένη, ξύπνησε ξανά από έναν ήχο που μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να προμηνύει. [Και αυτό ήταν το εξής, μπορεί η νύχτα να είχε ξεκινήσει άσχημα, όμως σύντομα θα εξελισσόταν σε πραγματικό εφιάλτη!]

Ο διαπεραστικός ήχος που είχε διακόψει τον ύπνο της

Μυρτώ, ήταν η κραυγή της μητέρας της. Η οποία στο διπλανό δωμάτιο εκλιπαρούσε τον, για ακόμη μια φορά μεθυσμένο άντρα της, να σταματήσει. Φοβήθηκε πολύ... Συνήθως όταν άκουγε φωνές κλεινόταν στο δωμάτιο της και δεν έβγαине ώσπου να ακούσει το πατριό της να κλείνει την εξώπορτα φεύγοντας. Έτσι της είχε πει η μητέρα της, οπότε δεν είχε άλλες επιλογές από το να υπακούσει. Εκείνη τη νύχτα όμως έπραξε διαφορετικά. Ήθελε να βοηθήσει τη μάνα της, πίστευε ότι θα μπορούσε να το κάνει... Έτσι πίστευε!

Χαλάρωσε της μικρές της χούφτες που για ώρα έσφιγγαν το πάπλωμα και γέμισε τους πνεύμονες της με αέρα. Σηκώθηκε από το κρεβάτι της και προχώρησε αποφασιστικά, ως την κλειστή πόρτα του δωματίου όπου η μητέρα της προσπαθούσε να πνίξει τις κραυγές της. Γύρισε το χερούλι και τότε τον είδε...

Ήταν ο πατριός της ή ήταν ο λύκος του παραμυθιού; Δεν ήταν σίγουρη, ένα πράγμα ήξερε μόνο, πως όποιος κι αν ήταν, σίγουρα ήταν έτοιμος να κατασπαράξει τη μητέρα της. Εκείνος, σαν άγριο θηρίο, πετάχτηκε πάνω και με δυο βήματα έφτασε μπροστά της... Τα μάτια του γυάλιζαν, τα κίτρινα δόντια του θα νόμιζε κανείς ότι θα έσπαγαν από τη δύναμη με την οποία τα έσφιγγε... Το χέρι του, χτύπησε με δύναμη το πρόσωπό της και το κεφάλι της με τη σειρά του χτύπησε στον τοίχο...

Το επόμενο πρωί βρήκε τη μικρή Μυρτώ στο σπίτι της γιαγιάς της. Το κεφάλι της πονούσε τόσο, που ακόμη και ο ήχος της ανάσας που ακουγόταν δίπλα της την ενοχλούσε. Της ανάσας; Πετάχτηκε σαν ελατήριο καθώς δεν ήξερε ποιος βρισκόταν δίπλα της. Με ανακούφιση αντίκρισε τη γιαγιά, η οποία με τόσο ταρακούνημα, είχε πια ξυπνήσει ανοίγοντας απότομα τα

ρυτιδιασμένα της μάτια.

Όταν ρώτησε που βρίσκεται η μητέρα της δεν πήρε απάντηση... Έμαθε αργότερα, όταν ήρθε ο παππούς με εμφανή τα σημάδια της αϋπνίας και της θλίψης στο γερασμένο του πρόσωπο. Δεν κατάλαβε τον όρο «προφυλακίστηκε» που ανέφερε ο παππούς στη γιαγιά, κατάλαβε όμως όταν η γιαγιά της είπε, όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε, πως ήταν παρέα με τους αστυνομικούς και πως θα έπρεπε να μείνει μαζί τους για λίγο. Δεν την αφήναν λέει να φύγει γι' αυτό που έκανε χθες βράδυ.

- Έκανε κάτι κακό η μανούλα μου; Πότε θα έρθει να με πάρει;
- Θα έρθει σε μερικές μέρες μικρούλα μου... Όσο για το τι έκανε, απάλλαξε εσένα και τον εαυτό της, από αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο. Αφού βέβαια, έκανε αρχικά το λάθος να τον αφήσει να εισβάλει στο σπίτι σας και στη ζωή σας...

Οι μερικές μέρες έγιναν κάμποσοι μήνες, και οι κάμποσοι μήνες αρκετά χρόνια. Χρειάστηκε να μείνει για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα με τη γιαγιά και τον παππού. Αν και στην αρχή φοβήθηκε πως την έχασε και δεν θα την ξαναέβλεπε, στη συνέχεια πείστηκε από τη γιαγιά της πως οι μέρες μακριά της τελειώνουν. Και τελικά η γιαγιά είχε δίκιο, όπως πάντα άλλωστε...

Δεσποινίδα πια, η Μυρτώ δεν έλεγε να ζυπνήσει έπειτα από το βραδινό ξενύχτι. Πράγμα σπάνιο, μια και οι παππούδες δύσκολα έδιναν την άδεια να γυρίσει τόσο αργά τη νύχτα. Η προηγούμενη όμως, ήταν μια πολύ ιδιαίτερη για εκείνην μέρα, οπότε δεν θα μπορούσαν να της αρνηθούν το παραμικρό! Τα αποτελέσματα των πανελληνίων είχαν βγει και η Μυρτώ είχε αριστεύσει. Πώς να μην της δείξουν επιείκεια λοιπόν; Ξαφνιασμένη άκουσε τον

παππού να λέει

- Είσαι έξυπνο παιδί και ώριμο πια! Μικρή μου Μυρτούλα, πόσο γρήγορα μεγάλωσες! Γυναίκα είσαι πια... φυσικά και μπορείς να πας εκεί που μου έλεγες πριν, όσο για την ώρα, δεν έχω πρόβλημα, γύρνα ότι ώρα θες. Μόνο πρόσεχε τον εαυτό σου!

Εύπνησε με ένα απαλό χάδι στο μάγουλο. Ένα χάδι τόσο γνώριμο, είχε τόσο καιρό να το νιώσει, αλλά ποτέ δεν θα ξεχνούσε αυτή την αίσθηση, όσα χρόνια κι αν περνούσαν. Ήταν το χάδι της μάνας! Πλέον η Μυρτώ μπορούσε να νιώσει πλήρης, ήταν ευτυχισμένη και αισιόδοξη. Και ας μην είχε για συντροφιά τις κούκλες τις, ούτε και το αγαπημένο παιδικό της πάπλωμα. Όλα τούτα, έμειναν πίσω, στο σπίτι εκείνο που δεν επέστρεψαν ποτέ ξανά.

Λίγο καιρό αργότερα, οι παππούδες της Μυρτώ έφυγαν από τη ζωή με διαφορά ενός μήνα. Ποτέ δεν θα μπορούσε καμιά από τις δυο να ξεχάσει τα τελευταία λόγια του παππού που έφυγε έπειτα από τον θάνατο της αγαπημένης του συζύγου.

-Τώρα έχετε η μια την άλλη, μπορώ να φύγω ήρεμος. Άλλωστε η γυναίκα θα με περιμένει, ποτέ δεν έμεινε χώρια μου τόσο καιρό! Ας μην την αφήνω να περιμένει λοιπόν... εδώ ο σκοπός μου έχει πια ολοκληρωθεί.

Λέγοντας αυτές τις φράσεις, έκλεισε τα μάτια του αργά και δεν τα άνοιξε ποτέ ξανά.

Και έτσι, έχοντας για μοναδική συντροφιά η μια την άλλη, πορεύθηκαν προς το μέλλον... Χωρίς φωνές, χωρίς μώλωπες, χωρίς παραμύθια και κακούς λύκους...

«...Και έζησαν αυτοί καλά... κι εμείς καλύτερα...»

Τέλος